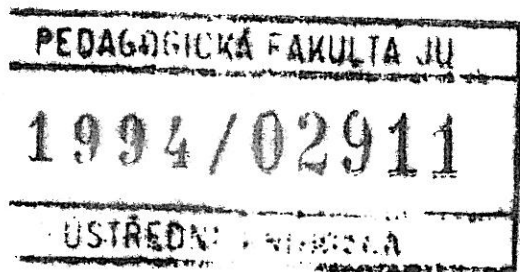

VYDÁNO S PŘÍSPĚNÍM
ČESKÉHO LITERÁRNÍHO
FONDU

A-5242

Kolik dnes uviděl jsem zázraků!
Jak z očí jitra slunce vzbuzené
vypilo slzy; hlavy věnčené
navečer zlatopeřím červánků.
Oceán širý, modrozelený,
lodě, skálu, sluj, i naději i sráz.
Tajemný hlas jako by ptal se nás
na to, co bylo, na budoucí dny.
I teď, můj drahý bratře, co to píš,
zpod hedvábných řas luna skulinou
vyhlíží stoudně, jako by v té výši
slavila právě svatbu ztajenou.
Však mně teprve družné pomyšlení
na tebe divy světa v radost mění.

Translation

© Hana Žantovská, 1977, 1994

Epilogue

© Martin Procházka, 1994

ISBN 80-204-0456-2

a mezi háji,
 u k Dawlishi,
 ťky moc neprodají
 mají nejmenší.

y to kalupem vzala,
 i spodničky litaly,
 j, říkám jí, ty buď má malá,
 le ulehla do trávy.

sem běží, teď někdo je s námi,
 rovna k nám zavát,
 ez velkého upejpání
 e hebká je tráva.

je tady, ne aby ses pohla,
 ná cikáňko milá.
 leží tu pěkná a oblá,
 : přiočilá.

uť by k Dawlishi nespěchal,
 l by užít té krásy.
 ě by chudobky nezčechral
 i neustlal si!

Sem, sem, ty má lásko,
 láká louky chlad –
 sem, sem, ty má lásko,
 hlad mám, velký hlad.

Sem, sem, ty má sladká,
 k prvosenkám sem.
 sem, sem, ty má sladká,
 na zrosenou zem.

Sem, sem, ty má drahá,
 na života hrud',
 sem, sem, ty má drahá,
 žínkou léta buď.

Ač jsme to své štěstí
 jen jen chytili,
 od nás bez milosti
 prchne za chvíli.

Vždyť nás nezklamalo,
 ať si peláší,
 když si s námi hrálo,
 bylo nejsladší.

Atsi zašlo jinam,
blízko jsme si, blíž.
Ještě pořád je nám,
drahá, vzácné, víš?

Já jich nelituji,
oněch šťastných dní,
i kdyby to měly
být mé poslední.

PANU

Reynol
na lůžku
postav a
vzpomín
Bez ladu
oči jezír
v brnění
též Alex
Sokrates
Hazlitt
Junius E
nejkratš

Jen má
snad jer
koho by
dábelsko
i květin
mladé e
Měď Ti
probíhá
nůž blý
píšťaly
Bělostn

lamiin vzdech poslední,
starcův pohled proklál ji,
a krutý – prosila
ruky, pokud stačila,
lčel – darmo, darmo však,
líval – neodvrátil zrak.
akoval. S hrůzným výkřikem
nad ji pohltila zem.

už nemá, co měl dříve,
idů mizí všechno živé.
leží, v kruhu přátel svých,
u nenahmatal žádný z nich.
jej do pláten svatebních.

PODZIMU

Ty čase mlh, ty dobo plodů zralých,
příteli slunce, jehož den se krátí,
s ním spiknul ses, jak hrozny šťávou nalít,
kde réva k doškům pne se přes okapy.
Jablka štěpům větve sehnout velí,
k jadřincům zralá, co jen jich má sad.
Nadýmáš dýně, jádrem kulatíš
kdejaký oříšek a do poupat
vyháníš pozdní květy, aniž včely
pochopí, že už by se loučit měly,
vždyť zlato v plástvích stoupá výš a výš.

Jak často chodec náhle pozná tě,
když střežit úrodu tě unaví.
Zemdlený sedíš tiše na mlatě,
vlasy ti čechrá vítr pálavý.
Pak v brázdě spánkem zaskočit se dáš,
když vůní z makovic ti zmámil skráně,
tvůj srp teď náhle stébla šetřit chce.
Jindy zas přes potok jak paběrkář
přenášíš klasy v poli posbírané,
u lisu stojíš, hledíš zadumaně,
jak zvolna prýští kapka po kapce.

Kde píšné jara jsou? Ach kde jsou jen?
Nemysli na ně, vždyť svou hudbu máš.
když mezi prsty oblak nroucí den
do strniště seje zružovělou zář.
U řeky pod jívami nařiká
komaři začnou, větrem zvedáni,
jen utichne, zas k zemi snést se mohou.
Z kopců se hlásí bekot ovčích stád
a z krovín cvrček. Lehkým trylkem zní
ze zahrad červenčino hvízdání.
Vlaštovky švitoří až pod oblohou.